

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 334/05-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. novembra 2005 predbežne prerokoval sťažnosť K. Z., D., zastúpeného advokátom JUDr. Z. L., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky Okresným súdom Bratislava III, pracoviskom Pezinok, v konaní sp. zn. 22 C 5/03, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť K. Z. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. júna 2005 doručená sťažnosť K. Z., D. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Z. L., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Okresným súdom Bratislava III, pracoviskom Pezinok (ďalej len „okresný súd“), v konaní sp. zn. 22 C 5/03.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uvádza, že 23. januára 2003 podal ako navrhovateľ okresnému súdu žalobu proti odporkyni o uhradenie finančnej sumy s príslušenstvom. Na výzvu okresného súdu sťažovateľ upresnil 8. júla 2003 žalobný návrh, o ktorom okresný súd rozhodol uznesením zo 4. februára 2004, t. j. takmer po siedmich mesiacoch.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti ďalej uvádza, že okresný súd nariadil v uvedenej veci pojednávania na 4. jún 2003, 7. júl 2003, 16. september 2003, 5. november 2003, 4. február 2004, 17. marec 2004, 31. marec 2004, 7. jún 2004, 8. september 2004 a 11. október 2004, pričom „... sa vo veci *meritórne pojednávalo len 4. februára 2004*“.

Následne okresný súd uznesením dané konanie prerušil, pričom sťažovateľ podal v zákonnej lehote odvolanie, o ktorom Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozhodol uznesením č. k. 9 Co 338/04-101 a 9 Co 364/04-101 z 28. februára 2005 tak, že zrušil napadnuté uznesenie okresného súdu a vec vrátil na ďalšie konanie.

Ďalšie pojednávanie v predmetnej veci bolo stanovené na 11. máj 2005. Pojednávanie však bolo bez uvedenia dôvodu odročené na 30. máj 2005, čo podľa názoru sťažovateľa znamená len ďalší prierah v tomto konaní.

Sťažovateľ vzniknutú situáciu vníma ako ďalšie porušovanie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prierahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, pretože v jeho právnej veci o zaplatenie požadovanej finančnej sumy s príslušenstvom okresný súd koná s prierahmi, pričom vec nie je možné považovať za právne ani skutkovo zložitú a doterajšie konanie okresného súdu nemožno považovať za také, ktoré by smerovalo k právoplatnému rozhodnutiu v danej veci.

S prihliadnutím na uvedené skutočnosti sťažovateľ v návrhu výroku rozhodnutia (petite) svojej sťažnosti žiada, aby ústavný súd vyslovil, že jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prierahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v konaní okresného súdu sp. zn. 22 C 5/03 bolo porušené. Sťažovateľ žiada zároveň o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 1 360 000 Sk a náhrady trov právneho zastúpenia.

II.

V zmysle čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov...

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí podľa ustanovenia § 25 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Skúmal pritom, či má na jej prerokovanie právomoc, či sťažnosť má náležitosti podľa ustanovení § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde, či nie je neprípustná, podaná niekým zjavne neoprávneným alebo oneskorene, ako aj to, či nie je zjavne neopodstatnená.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 140/03, III. ÚS 118/04).

Ústavný súd výzvou z 12. júla 2005 požiadal okresný súd o zaslanie spisu sp. zn. 22 C 5/03. Požadovaný spis bol ústavnému súdu doručený 28. septembra 2005.

V zmysel ustálenej judikatúry ústavného súdu sa otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy, skúma vždy s prihliadnutím na konkrétne okolnosti posudzovanej veci najmä podľa týchto kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka konania a postup súdu v uvedenej veci.

Ústavný súd neposudzuje predmetné konanie po skutkovej a právnej stránke ako zložité. Predmetom konania je bežné majetkové plnenie, ktoré je súčasťou štandardnej rozhodovacej agendy všeobecných súdov. Pri posudzovaní správania sťažovateľa ako účastníka konania neboli zistené žiadne okolnosti, ktorými by došlo k zbytočným prietahom v konaní.

Ústavný súd z prehľadu spisu sp. zn. 22 C 5/03 zistil, že návrh na začatie konania bol okresnému súdu doručený 23. januára 2003 a vo veci samej okresný súd rozhodol rozsudkom č. k. 22 C 5/03-127 z 19. septembra 2005, pričom na pojednávaní sa účastníci konania vzdali práva podať proti tomuto rozsudku odvolanie. Ústavný súd s prihliadnutím na celkovú dĺžku uvedeného konania (31,5 mesiacov) v spojení s počtom nariadených pojednávaní za predmetné obdobie (14) a počet úkonov okresného súdu v danej veci neposudzuje postup okresného súdu v tomto konaní ako porušenie sťažovateľom označeného základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, pretože aj keby sa niektoré úkony okresného súdu javili ako neúčelné, je potrebné ich posudzovať so zreteľom na konkrétne okolnosti tejto veci (napr. odporkyňu nebolo možné v priebehu celého konania vypočúť, pretože nepreberala predvolania na pojednávania, ktoré jej boli doručované aj policajnými orgánmi, splnomocnený advokát potvrdením preukázal jej dočasný pobyt v zahraničí, následne bola v priebehu konania vyhlásená za nezvestnú osobu).

V zmysle ustálenej rozhodovacej činnosti ústavného súdu jedným z dôvodov odmietnutia sťažnosti je zjavná neopodstatnenosť, ktorú možno vysloviť, ak ústavný súd nezistí priamu príčinnú súvislosť medzi namietaným postupom štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sťažovateľ namieta – napr. rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 93/97, I. ÚS 20/97, I. ÚS 24/98.

V zmysle ustanovenia § 36 zákona o ústavnom súde v spojení s ustanovením § 142 Občianskeho súdneho poriadku ústavný súd rozhodol, že žiadny z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov konania.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. novembra 2005